

Lenka Vydrová

Průběhy víly Březinky

Lenka Vydrová

Příběhy víly Březinky

Lenka Vydrová

*Příběhy vily
Březinky*

KAZDA

© 2016 Václav Kazda
© 2016 Lenka Vydrová, text
© 2016 Jana Matoušková, ilustrace

ISBN 978-80-905788-4-5

Kapitola I.

PŘEKVAPENÍ

Slunce zvědavě vyjuklo z peřin a namířilo první zářivé paprsky na lesní palouček. Všechno živé jako kdyby čekalo na tento jemný pokyn a začalo se radovat z nového dne. Stromům se zatřepaly lístečky a ševalily „Dobré ráno! Dobré ráno!“ Mravenci a pavouci a ostatní drobná zvířátka se rozeběhla za svými úkoly a záležitostmi. Slunéčka sedmitečná se pyšně prohlížela v zrcadlech z kapek rosy na jemně utkaných pavoučích sítích.

Najednou se stalo něco zvláštního. Jeden z malých březových výhonků na paloučku se začal pohybovat.

Ne však třepotavě nebo komíhavě jako ostatní. Zkrátka popoběhnul a začal – tančit! Co se to děje? Jak je možné, že maličká bříza běhá a tančí? Tu se bílý kmínek rozvinul a vytvořil bohatou sukni. Vlasy z tenoučkových měkkých větviček se sytě zelenými lístky zakrývají neposedné, modré oči. Po několika krocích není pochyb, že na paloučku tančí opravdová víla!

„Dobré ráno, srnky, jakpak se máte?“ prohodila víla, když ladná, štíhlá zvířata přicupitala posnídat šťavnatou trávu. Srnky jí neodpověděly, jen se na ni podívaly svýma něžnýma očima. To víle bohatě stačilo – vidět, že jsou spokojené. „Ahoj, šneku! Ahoj, kose!“ vesele zdravila všechny, které při svém tanečku zahlédla. Bývala by takto radostně vítala ráno ještě pěknou chvíli, kdyby jen malý kousek od ní nezapaskala větev. Člověk! Víla si ho pro samé dovádění nevšimla dříve. Nebylo ani obvyklé, aby tak brzy ráno chodili po lese lidé. Co tu asi dělá? Víla rychle zavínila sukni, rozhodila vlasy přes obličej a znehybněla. V mžiku byste si mysleli, že je to zase jen obyčejný březový výhonek.

Také pan Jakoubek, jenž se vydal brzy ráno do lesa na houby, prošel kolem víly, aniž by si jí povšiml. Kousek od ní našel pěkného křemenáče. Pečlivě ho očistil a vložil do košíku k ostatním houbám. Rozhlédl se

po lese a spokojen se svým houbařským úlovkem vydal se pomalu k domovu. Víla vykoukla zpod svých hustých vlasů. Ještě nikdy člověka neviděla! Vždy jen slyšela lidi, jak v lese halasí, a včas se někam ukryla. Tentokrát ji ale člověk překvapil. Nesmírně ji zajímalo, kam asi jde a co tam bude dělat. Věděla, že se vydává do nebezpečí, ale něco ji táhlo za ním. Potichoučku tedy rozvinula suknicu a s odstupem cupitala za houbařem.

Netrvalo dlouho a došli k malému domku u lesa. Pan Jakoubek prošel brankou na zahradu a po cestě až ke dveřím. Potom se za ním dveře zavřely a on zmizel víle z dohledu. To jí ale nevadilo, neboť na velké zahradě bylo vskutku co prozkoumávat! Záhony pestrobarevných květin, keře, malé smrčky, vzrostlé jabloně a spousta jiných věcí. Víle se na zahradě moc líbilo. Rozhodla se, že tu do večera zůstane a pak se vrátí na palouček. Ještě nevěděla, jak moc se její plány změní!

Zahrada byla totiž královstvím jedenáctileté Anny a osmiletého Lukáše. Znali tu každičký lístek, keř i květinu. Když se Anička probudila, hned vyběhla na zahradu. Chodívala tam natrhat jahody, bylinky, či pozorovat vážky u jezírka. K němu zamířila i tentokrát a celá překvapená koukala na malinkou břízu, stojící

vedle jezírka. „Vsadila bych se, že tu dřív žádná bříza nebyla. A náletu bych si všimla, jak postupně roste. Jak se sem ta břízka dostala? Že by ji tatínek zasadil? Ale v červenci? To těžko. Přistoupila k břízce. Víla, celá zavinutá, strachy ani nedýchala. Co když ji odhalí? Dokáže utéci? Jak si teď přála být zpátky na svém paloučku! Jak nyní litovala své zvědavosti, která ji dovedla až sem!

Anička pohládila zelené listy a kmínek. Najednou vyjekla. Kmínek se pohnul! A vůbec nebyl zakořeněn v zemi! Než se však stihla vzpamatovat, z břízky se stala víla a už utíkala směrem k lesu. Vypadalo to, že se jí podaří uniknout, když tu se stalo něco hrozného: Jakási ohromná tlama plná velkých zubů ji uchopila a odnášela zpět! „Pomoc! To bolí!“ vypískla. „Co děláš, pusť, Hugo!“ okřikla Anička psa. Hugo se zatvářil provinile a nebohou vílu pustil na zem. „Au! Co se to děje?“ Víle po tvářích stékaly slzy. Kam se to jenom vydala! Zcela jistě tu zahyne. Anička k ní rychle došla a vzala ji do náruče. Stále byla překvapená, že se setkala s opravdovou vílou, ale nyní jí musela hlavně pomoci. Na otázky bude čas jindy.

Donesla rozcuchanou a pomuchlanou vílu domů. Vložila ji do své staré postýlky pro panenky, přikryla ji a otřela jí slzy. „Neplakej, budeš v pořádku. Postarám

se o tebe. Lež tady a odpočívej.“ Víla neodporovala, přestože z neznámé dívky měla stále trochu strach. Zavřela oči a za okamžik už se propadala do říše snů.

Kapitola II.

SEZNÁMENÍ

Anička nedokázala překonat pokušení o víle povědět ostatním, a tak se brzy celá rodina sešla u jejího lůžka a radili se, co si s tím krásným stvořením počnou. „Necháme si ji tu napořád!“ radil Lukáš. „V září ji vezmu s sebou do školy!“ radovala se Anička. Ale jejich rodiče měli jiný názor. „Sice tomu stále nemůžu uvěřit, ale vypadá to, že tu máme opravdovou lesní vílu – a ta patří do lesa. Až se vzpamatuje z úleku, který jí způsobil Hugo, odneseme ji zpátky,“ pravil tatínek. Nakonec maminka přišla s nápadem: „A co kdybychom se jí zeptali? Sama se přece musí rozhod-

nout, kde chce být.“ Víle se ulevilo, když slyšela ta moudrá slova. Vděčně se na paní Jakoubkovou podívala. Poprvé od té doby, co ji Anička uložila do postýlky, promluvila: „Jste na mě všichni moc hodní. Můj domov je na paloučku u březového háje, ale velmi jsem chtěla poznat svět lidí. Vidím, že jste dobří a že mi neublížíte. Zůstanu tu s vámi několik dní a potom se rozhodnu.“

Jak dny mýjely, víla se u Jakoubků cítila čím dál lépe. Chtěla sice zůstat i přes noc na zahradě, ale domů na palouček zašla jen tu a tam, aby zkontrolovala, jak se daří ostatním jeho obyvatelům. Ti byli zpočátku překvapení, kam jim víla zmizela. Nemohla si však pomoci, stále ji to táhlo k domku u lesa. Líbilo se jí zejména ve společnosti dětí, které se jí vyptávaly na život v lese. Víla byla ráda, že jim o něm může povídat a zároveň na oplátku pozorovat, jak žijí lidé.

Jednoho teplého červencového dne Lukáš povídá: „Nepřipadá vám zvláštní, že se víla nijak nejmenuje? Vždyť my na sebe také nevoláme „člověku“ nebo „klu-ku“. Měli bychom vílu pojmenovat.“ „To je pravda,“ řekla na to maminka. „Vymyslete jí nějaké hezké jméno.“ Víle to připadalo bláznivé. „Jméno? Já žádné nepotřebuji, ani srnky nemají každá svoje jméno, natož třeba pavouci nebo žáby.“ „V tom je asi rozdíl mezi

životem u vás a tady. Lidé si dávají jména, aby se mohli navzájem oslovovat. Jak víš, jména dáváme i našim zvířatům, vid', Hugo?" řekla Anička. Pes při zvuku svého jména zavrtěl ocasem a podíval se na ni. „Nu jak myslíte, ale doufám, že mi vymyslíte hezčí jméno, než vašemu psovi!“ zasmála se víla. Hugo se na ni nechápavě podíval. On byl se svým jménem naprosto spokojený.

Všichni začali usilovně přemýšlet. Dívali se na vílu, zvažovali, jaké jméno by ji popsalo a zároveň hezky znělo. Dlouho nemohli na žádné přijít, když tu se ozval Lukáš: „To je přeci jasné, Březinka!“ „Výborný nápad, Březinka je docela výstižné jméno. Vždyť víla vypadá jako mladá břízka, když se zavine!“ řekla Anička. Podívali se na vílu, co tomu říká. Ta se na chvíli zamyslela, potom se usmála. „Hezké jméno jsi mi vymyslel,“ pochválila Lukáše.

Bylo dopoledne, a tak se všichni rozešli po svých záležitostech. Tatínek šel řezat dříví na zimu, maminka se rozhodla natřít lavičku před domem. Bylo teplo a svítilo slunce, a tak barva bude rychle zasychat. Lukáš s Aničkou si vzali badmintonové páčky a míček a šli si zahrát na rovný kus zahrady. Víla zamířila k jezírku, popovídat si s vážkami. Po chvíli však byli Lukáš s Aničkou u ní, celí uřícení. Anička začala Lu-

káše polévat vodou z konve. „Je takové vedro, že se nedá hrát!“ stěžovala si Anička. „Za pár minut jsme oba úplně zpocení. A podívej na Huga, jak se natáhl do stínu smrku a jen oddechuje. Vyplazuje jazyk, aby se ochladil. V kožichu mu musí být ještě větší vedro než nám. Jak to dělají třeba srny nebo zajáci, když je takové teplo?“ Víla se zasmála: „Za prvé, nejdou v takovém horku hrát badminton. A za druhé, v lese mezi stromy nikdy není takové horko jako na přímém slunci. Když se jim zachce, můžou se zchladit u studánky. A některá zvířata, třeba divoká prasata, se v horku ráda vyválnějí v chladivém blátě.“ „No to já zůstanu raději u té konve s vodou,“ smál se Lukáš. „A kdy se srnky chodí pást?“ vyzvídala Anička. „Obvykle až večer, když se ochladí. Někdy zůstávají na pastvě pozdě do noci. Další vhodnou denní dobou pro pastvu je brzké ráno, začínají se pást ještě před rozbřeskem.“ „Ještě že nemusíme tak brzy vstávat i my!“ poznamenal Lukáš. „To ano, ale raději bych vstávala před rozbřeskem, než chodila do školy. Taková srnka má určitě hezký život,“ posteskla si Anička. „Inu, jak která,“ odpověděla jí víla. „Mnoho lesní zvěře sužují nejrůznější parazité, třeba všenky a klíš-ťata. V létě je všude potravy dost, ale v zimě zvířata někdy trpí hlady, zvláště trvají-li mrazy příliš dlouho

a na zemi leží silná vrstva sněhu. Naštěstí myslivci zvěř přikrmují.“ „Já vím,“ povídá Lukáš. „Náš děda je myslivec a každou zimu nosívá do krmelce seno a zrní.“

Ani nevěděli jak, najednou tu bylo poledne. Anička běžela do kuchyně pomoci mamince s přípravou oběda. V takovém horku nikdo neměl chuť na teplé jídlo, a tak udělaly zeleninový salát s obloženými chleby. Donesly oběd na zahradní stůlek, který stál ve stínu pergoly ovinuté vinnou révou. Všichni si začali nabírat jídlo na talířky, když tu se Lukáš zarazil: „Březinko, dáš si s námi? Přinesu ti také talíř.“ Víla se však jen zasmála: „Děkuji, ale to není potřeba. Nemám hlad.“ „Co vlastně jíš?“ zajímalo maminku. „Nepotřebuji mnoho jídla. Stačí mi bylinky, nejrůznější lístky, dále také lesní ovoce jako jsou borůvky, jahody nebo maliny a někdy si dám oříšky.“ „V tom případě si u nás vždy můžeš natrhat, na co budeš mít chuť,“ řekl tatínek. „Ehm, už se stalo,“ omluvně sklopila oči Březinka. „Nahoře u modřínu máte výborné lesní jahody.“ Tatínek se usmál: „Vidím, že se o sebe postaráš. Vítej tedy u nás doma a doufám, že se alespoň na pár dní stane toto místo i tvým domovem a že se tu budeš cítit dobře.“ Víla se spokojeně protáhla. Měla nyní pocit, že sem patří.

Příběhy víly Březinky jsou pohádkovým vyprávěním o lesní víle, která se stane součástí lidské rodiny. S Aničkou, Lukášem a jejich rodiči zažívá víla Březinka různé příhody a vypráví jim o životě zvířat, stromů a lesních bytostí. Občas použije i nějaké to kouzlo, ale většinou si vystačí s bystrým úsudkem a láskyplným přístupem ke všemu živému. Pomůže z nesnází nejen členům své nové rodiny, ale třeba

také klisně, která přivádí na svět hříbě. Nastanou však chvíle, kdy se do potíží dostane ona sama – a tu se ukáže charakter jejich nových přátel.

Čtenář tak s vílou prožije měsíc po měsíci celý rok. Dočte se o podstatných koloběžích v přírodě a seznámí se s životem borového lesa a jeho obyvatel. V jednotlivých příbězích se prolíná nám viditelný svět se světem „nadpřirozených“ bytostí; přítomnost víl, skřítků a dalších bytostí dokládá, že je zde něco mezi nebem a zemí, co my dospělí možná často přehlízíme. Kniha má být chvílemi napínavým, poučným, ale především laskavým počtením pro mladé čtenáře s otevřenou myslí.

Lenka Vydrová žije s manželem na malé farmě v krásné přírodě Českého ráje. V pracovním životě se věnuje vzdělávání mladé generace. Tato knížka je jejím prvním počinem na poli pohádek.

www.knihykazda.cz

KAZDA

ISBN 978-80-905788-4-5

